

[Tove Jørgensen]

prioriteres først? Det er klart, at forholdet mellem forældre og børn selvfølgelig også spiller en rolle i den debat, men spørgsmålet er, om ikke det forhold i hvert fald løses bedst ved en generelt nedsat arbejdstid for alle, der arbejder i erhvervslivet.

Det er sådan, at i de forslag, der ligger her, er der også forskellige prioriteringer. DKP er enig i intentionerne om, at der skal indføres en 26 ugers barselhvile, og i, at der skal ske en sikring af småbørnsfamilierne, men den senere tids debat omkring børns pasning i hjemmet har imidlertid i stor udstrækning udviklet sig til en ligestillingsdebat. Det er da også korrekt, at spørgsmålet om børnenes pasning hænger sammen med hele kønsrolledebatten, men det drejer sig så sandelig også om nogle faktiske forhold, hvor kvinderne er den diskriminerede part. Denne diskriminering ophører ikke ved, at vi laver nogle formelle regler. Vi ved bl. a. fra de svenske erfaringer med lovgivning, at de reelle forhold gør, at muligheder for begge ægtefællers pasning af børn ikke medfører de ændringer i selve rollemønsteret, som man forestiller sig.

Det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at vi ikke skal stræbe imod, at der sker ændringer, men det bliver alligevel et spørgsmål om prioritering. I dag har vi kun 14 ugers barselhvile, og det er for lidt, især for kvinderne i industrien med det belastende arbejde. De har enten et hårdt fysisk arbejde eller et stresset arbejde, der gør det vanskeligt for dem at gå helt op til fødslen, og derved mister de faktisk tid efter fødslen.

Derfor mener vi, at det er kvindernes forhold i forbindelse med fødsel og graviditet, der først og fremmest skal sikres. Der er der også nogle biologiske forskelle, som vi har nævnt tidligere, bl. a. omkring amning, som vi mener kvinden i hvert fald bør sikres mulighed for både rent tidsmæssigt og også med hensyn til at kunne få den fornødne hvile til at kunne fastholde amningen. Men efter 26 ugers perioden går vi ind for en deling af pasningen imellem forældrene, og det er jo bl. a. det, som SFs forslag går ind for. Der kan vi henvise til den tidligere førstebehandling den 27. maj, hvor vi kom med nogle generelle kommentarer. Der er punkter, vi er enige i, men der er også ting, hvor vi mener der bør ske andre ting først.

I lovforslag nr. L 82 er vi enige i § 1. § 2 vil vi udforme anderledes, men det vil jeg vende tilbage til.

Om § 3 er vi helt uenige, fordi den rammer kvinder med lav løn og med som regel belastende arbejde, for det er jo desværre to ting, der for det meste hænger sammen. Det er netop disse kvinder, der har hårdest brug for at gå på halv tid og at få lønnen kompenseret med halvdelen i form af dagpengeydelse. Her kan vi godt gå ind for, at der er valgfrihed mellem ægtefællerne i den periode, men det må være sådan, at det ikke specielt bliver hæftet sammen med benyttelse af daginstitutioner eller ej, for det er ikke noget rimeligt forhold at arbejde under.

Angående lovforslag nr. L 83 og beslutningsforslag nr. B 23 er vi enige i, at børnetilskuddene bør forøges, men ikke for alle indtægtsgrupper. Det bør ikke sammenstilles med krav om ikke at benytte daginstitutionerne. Det er igen spørgsmålet netop om de lavtlønnede, som ikke kan undvære arbejdsindtægten, og vi skal ikke glemme, at det i dag er en luksus at gå hjemme, ikke mindst på grund af de meget høje huslejeudgifter, som specielt rammer de unge familier. Det er dem, der må bo i nybyggeriet. De har ikke andre muligheder, og det er en stor belastning for mange af de familier, det drejer sig om.

Kommunisterne kommer selv med et lovforslag om barselhvile, der går ud fra nogle lidt andre principielle betragtninger end dem, der findes i de forslag, der ligger her. Vi går nemlig ind for, at man skal sørge for dels en sikring af kvinden og dels en sikring af barnet. Det kommer til at gå på, at kvinden som person skal sikres 8 uger før fødslen og 8 uger efter fødslen, uden at det betyder, at hun, hvis hun bruger tid før fødslen, ikke kan have 8 uger efter. Vi ønsker, at hun skal sikres mod fyring, at hun skal have dagpenge under graviditeten i det omfang, det er nødvendigt, og at der skal være vikardækning for kvinderne på arbejdsmarkedet netop for at sikre, at hun kan fungere uden at blive diskrimineret.

Hvad barnet angår, vil vi have sikring for, at barnet får 26 uger hjemme som minimum, også selv om det f. eks. ligger i kuvøse og først kommer hjem nogen tid efter fødslen. Det skal være muligt for den biologiske mor – for adoptanter vil vi ikke skelne mellem,